

som anvendes til Indkøb af Kunstgenstande, da ogsaa anvendes paa en saadan Maade, at Staten kan være bekendt at sætte sit Bræg derpaa. Dette er, som sagt, ikke Tilfældet og specielt ikke for de to norrøjdhste Provinsmuseers Bedkommende, som jeg har hentydet til. Deres Navne og den paagældende Kunsthandlers Navn staa til Ministerens private Raadighed. Jeg under Byderne det bedste, som fremkommer af dansk Kunst, og som overhovedet er til at faa fat i, men jeg hæveder med det samme, at saaledes som Forholdene have udviklet sig, er det meget langt fra, at de faa det. — Maa jeg tillige gøre opmærksom paa et andet uheldigt Forhold ved Indkøbene til Provinsmuseerne. Her i Kjøbenhavn er den Sum, som er stillet til Raadighed til Forøgelse af Kunstamlingerne, delt saaledes, at der gaar et bestemt Beløb til Indkøb af Malerier og et bestemt Beløb til Indkøb af Skulpturgenstande. Det er ikke Tilfældet for Provinsmuseernes Bedkommende, men det vilde vistnok være højt ønskeligt, om det var det. For Øjeblikket er ganske sikkert den danske Malerkunst den Side af vor Kultur, som fører Danmarks Navn videst frem i Verden; man kan vist rolig sige, at der ikke gaar et eneste Aar, i hvilket vore mest ansæte Malere ikke faa Opfordring fra mindst en Snes forskellige Sider rundt om i de forskellige Verdensdele om at udstille deres Kunstgenstande. Men det har ikke været saaledes altid. Vor Billedhuggerkunst har været den, der oprindelig har skaffet os et Navn i Udlandet. Med Thorvaldsen og med den Mængde udmærkede Mænd, der følge efter Thorvaldsen, have vi i Virkeligheden vidst at tilkæmpe os et Navn ogsaa for Skulpturens Bedkommende. Det vilde derfor være ønskeligt, om Staten, hvis den kunde foretage en saadan Deling af Tilskuddet til Provinsmuseerne, tillige kunde støtte den danske Billedhuggerkunst. Jeg tror at kunne oplyse, at i de 30 Aar fra 1866 til 1896 have samtlige Danmarks Godsejere alt i alt købt to større Marmorværter af vore Billedhuggere. Der er i det hele taget kun solgt to større Marmorgrupper til dem i de sidste 30 Aar, og selv Afstøbninger af de Værter, vore Billedhuggere frembringe, gaa kan meget daarligt. Et af vore Provinsmuseer ønskede saaledes at komme i Besiddelse af en Afstøbning af Professor Saabys „Susanne“, men da denne Afstøbning kostede 500 Kr., og Museet kun mente at kunne undvære 300 Kr., førte det til, at man købte en Afstøbning af en fransk Skulptur: Dubois' Courage militaire. I det Øjeblik, den Sum, der stilles til Provinsmuseernes Raadighed, bliver delt, og det

bliver dem tilladt at opsamle, hvad der ikke anvendes det ene Aar, til det andet, ville vi ogsaa paa dette Omraade komme ud over de uheldige Forhold, som der ere til Stede. Det vilde maaske have været rigtigt ved Finanslovens 2den Behandling at stille positive Endringsforslag i denne Retning, men det er min Mening, at det er et Forhold, som bedst løses ad administrativ Vej, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister at tage disse Par Bemærkninger under Overvejelse, idet jeg bestandig maa hævede det, at Staten kan ikke være tjent med at vedblive at bevilge store Beløb til disse Museer, naar de anvendes paa en saadan Maade, at det i Virkeligheden ikke er til Hæder for Staten.

P. Christensen: Naar jeg har tilladt mig at bede om Ordet under Behandlingen af dette Afsnit, er det til Endringsforslaget under Nr. 98, jeg har et Par Bemærkninger at gøre. Dette Endringsforslag angaar jo Rentenedsættelserne af Kommunitetets og Sorø Akademis Kapitalformue. Jeg vil udtale min Tak til den højtærede Minister og til det ærede Finansudvalg, fordi de endelig i Henjæende til denne Sag ere naaede til et Resultat. Jeg har jo gentagne Gange her i denne Sal gjort mig til Talsmand herfor, baade ud fra den Betragtning, at det i Virkeligheden er det eneste reelle, som kan komme til at gavne det danske Landbrug, at vi naa til at faa en Rentenedsættelse over hele Vinien, og tillige jød fra den Betragtning, at Staten har den Opgave, den Forpligtelse at gaa i Spidsen paa dette Omraade. Jeg har jo fundet Understøttelse fra forskellige Sider, naar jeg har rejst dette Spørgsmaal, og navnlig da fra min Sidesmand, det ærede Medlem for Ringsted (Zahle). Naar vi nu endelig ere naaede til et Resultat, glæde vi os naturligvis derover, men jeg skal tilføje, at denne Glæde havde været endnu større, hvis vi vare naaede et Skridt videre og vare come ned til de $3\frac{1}{2}$ pCt. Jeg skal indrømme, Forholdene i Øjeblikket maaske ikke ere saa gunstige, som de have været. Men jeg vil slutte min Dmtale af denne Sag med at sige, at jeg haaber, at man maa komme videre ad den Vej, saa at det snart maa lykkes os at komme ned til $3\frac{1}{2}$ pCt., ligesom jeg ogsaa vil udtale det Haab, at den Begyndelse, som her er gjort med Kommunitetets og Sorø Akademis Midler, maa føre videre, saa at de andre Institutioner, som Staten paa en eller anden Maade har Haand i Haand med, maa komme til at betvæde den samme Vej. Derfor haaber jeg, at dette lille Forslag, som jeg antager maa blive vedtaget, vil give Anledning